

ТРЕТИЙ ПЕРИОДЪ.

§. 47.

Възвишението на римскитѣ папи. Незаконнитѣ тѣхни притязания. Нововведения въ западната църква и отдѣление на западната църква отъ съюза на православната вселенска църква.

Въ VII-ийтъ и слѣдующитѣ вѣкове произлѣзнали значителни измѣнения въ вѣнкашното положение на петѣтѣхъ патриарси. Патриархатитѣ Александрийскій, Антиохійскій и Иерусалимскій много претърпѣли отъ мохамеданитѣ и областитѣ имъ се умалили. Областѣта на Константинополскитѣ патриарси не се умалила въ обемѣтъ си, нѣ тий трѣпѣли много притѣснения отъ императоритѣ иконоборци. Напротивъ областѣта на Римскій патриархъ се распространила по всячка западна Европа, и властѣта на римскитѣ папи се възвисила.

Причинитѣ за възвишението на римскитѣ папи на западъ били слѣдующитѣ: 1) Римъ билъ нѣкога столица на вселенната. Подиръ това, когато Константинъ Великий пренесълъ столицата въ Константинополъ, Римъ, дѣйствително, изгубилъ частъ отъ своето значение; нѣ за това захваналъ да се възвисява въ него папата, защото нему останало тогава първото мѣсто въ Римъ. 2) Въ половината на VIII-ий вѣкъ папитѣ придобили независима църковна областъ. Това се случило тѣй: Папа Захарій разрѣшилъ Франкитѣ отъ клѣтвата на законнийтъ царь Хилдерика и за това отъ франкскійтъ пълководецъ Пипина Кжсий, който се въскачилъ подиръ на престолѣтъ французскій, получилъ екзархатство равенско, което по-напрѣдъ съставлявало една отъ частитѣ на гръцката империя и се управлявало отъ екзархи, назначава-